

SENTÈNCIA 2004-31 DE 26 DE JULIOL DE 2004

CAIXA ANDORRANA DE SEGURETAT SOCIAL. Drethavents dels cotitzants. Incompatibilitat amb la titularitat d'un establiment comercial. Retorn de les quantitats abonades indegudament com a prestacions mèdiques. PRESCRIPCIÓ. El termini de tres anys per reclamar les prestacions indegudes s'inicia en el moment en què són abonades.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La Secció Administrativa de la Batllia va desestimar, mitjançant la sentència dictada l'11 de novembre de 2003, la demanda que havia formulat el Sr. A.S.V. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, en què sol·licitava l'anul·lació de les resolucions d'aquest organisme de 17 de març i 29 d'abril de 2003. Les esmentades resolucions deixaven sense efecte la condició de beneficiària que ostentava l'esposa de l'agent, en haver figurat com a titular d'un establiment comercial, cosa que es considerarà incompatible amb la referida condició de drethavent d'un assegurat. Al mateix temps, la C.A.S.S. reclamava la quantitat de 4.830'61 euros, en concepte de prestacions mèdiques abonades indegudament durant els tres anys anteriors, és a dir, des del 24 de febrer de 2000 fins al 24 de febrer de 2003.

2n.- El Sr. A.S.V. va interposar recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència el 28 de novembre de 2003 i el va formalitzar davant d'aquesta Sala el 9 de gener de 2004. El contingut del recurs es limita a discutir els pronunciaments de la sentència apel·lada sobre el retorn de les prestacions indegudes, que considera improcedent atès que ha prescrit el dret a reclamar-les. Sobre aquesta qüestió, el recurs sosté que el termini de prescripció ha de comptar des del moment en què l'esposa de l'interessat va assumir la titularitat del negoci el 8 de març de 1996.

3r.- La representació de la C.A.S.S. va impugnar el recurs mitjançant escrit presentat el 30 de gener de 2004. Després de recordar que no es discuteix en aquesta instància la supressió de la condició de beneficiària de l'esposa de l'agent, l'entitat parapública considera ajustada a dret la desestimació de les pretensions de la contrapart sobre la devolució de les prestacions que van ser indegudament abonades. En aquest sentit, defensa que les resolucions impugnades van limitar correctament el retorn d'aquelles quantitats a les que havien estat abonades durant els tres anys anteriors al moment de la reclamació.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'objecte d'aquest procés versava inicialment sobre dues qüestions íntimament relacionades entre sí, com són la supressió de la condició de beneficiària de la C.A.S.S. de l'esposa de l'agent i, en segon lloc, el retorn de les quantitats indegudament abonades en aquell concepte com a prestacions mèdiques.

Tanmateix, l'apel·lant no discuteix ara, en aquesta instància, el primer dels esmentats pronunciaments, a la vista del contingut de la sentència d'aquesta Sala núm. 02-12, d'11 de març de 2002, que va declarar el caràcter incompatible de la titularitat d'una activitat econòmica amb la condició de beneficiari de la C.A.S.S. En conseqüència, la qüestió litigiosa ha quedat reduïda a determinar si resulta procedent la devolució de les quantitats indegudament abonades en concepte de prestacions mèdiques a la beneficiària, i això des de la perspectiva que ofereix el transcurs del termini de prescripció aplicable.

Tercer.- La sentència d'aquesta Sala núm. 28-03, de 16 de juny de 2003, ha declarat que el dret de la C.A.S.S. a reclamar dels beneficiaris les quantitats que han percebut indegudament s'inscriu en el marc dels drets econòmics de les finances públiques, per la qual cosa s'ha de subjectar al mateix termini de prescripció de tres anys que l'article 7.1.a) de la Llei general de les finances públiques estableix per a la facultat de l'Administració de liquidar els deutes tributaris i els altres ingressos de dret públic. Així resulta dels articles 1 i 3 de la mateixa norma, quan disposen que es regeix per la pròpia llei el règim de les finances públiques de les entitats parapúbliques, incloent dins d'aquesta categoria la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Quart.- El mateix article 7.1.a) de la Llei general de les finances públiques disposa que el termini de prescripció comença a partir de la realització del fet generador o del naixement de l'obligació correlativa. En aquest cas, cal considerar que el dret a reclamar la devolució de les prestacions abonades de manera indeguda neix en el mateix moment en què són satisfetes, de manera que el dret prescriu en transcórrer tres anys des d'aquella data. Dit d'altra manera, només es poden reclamar les prestacions abonades durant els tres anys anteriors

al moment en que es produeix la reclamació, tal i com ha realitzat correctament en aquest cas la C.A.S.S. i ha confirmat la sentència apel·lada.

En conseqüència, s'han de desestimar els arguments de la part apel·lant, que situa l'inici del termini de prescripció en la data en què l'esposa de l'interessat va assumir la titularitat del negoci, el 8 de març de 1996. Aquesta data suposa el moment a partir del qual va gaudir irregularment de la condició de beneficiària de la C.A.S.S., però no guarda una relació directa amb la devolució de les prestacions indegudes. En efecte, la mera condició de beneficiària no suposa que necessàriament s'hagi de produir el pagament d'algun tipus de prestacions, de manera que el dret a reclamar les que es van abonar indegudament neix en la data en què foren abonades, i no en aquella en la qual es va iniciar la situació irregular de la beneficiària.

Per tot això, s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació que formula la part agent, i confirmar íntegrament la sentència impugnada.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la representació del Sr. A.S.V. contra la sentència dictada l'11 de novembre de 2003 per la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.